

ба продължава да се гради и да се пренаписва в българския национален патримониум.

Целта на изследването е да рамкира модел за проучване на франкофонската тема в класическата българска литература. То е част от лингвокултурната археология, която проучва френско-българските културни контакти през призмата на българската литературна традиция. Дава се нов прочит на класически за българската културна история произведения, като се акцентира върху франкофонския елемент в езика на Димитър Димов. Лингводидактическият аспект е конкретизиран в лингвистичния анализ на речевите изяви на неговите герои и в изследването на френскоезичния лексикален компонент от авторовия дискурс. Чрез лексико-семантичен и етимологичен анализ е проучен словникът на романа „Тютюн“ и е конструиран тезаурус от френцизми, използвани от Димитър Димов. Изследването е част от амбициозната ми идея да изследвам франкофонското присъствие и влияние в българската литература. Авторовите френцизми, допълнени със сведения за съответния етимон, са представени в азбучен словник с характерни примери за тяхната употреба, редакционни синоними и коментар.

Ако героите българи в романа „Тютюн“ *„говорят според случая на общоприетия литературен или югозападен български език“*¹, то усещането за стилистичния регистър на френски е универсално, като за световен културен комуникационен вектор, който обединява Павел Морев с експерта Костов, фатално-изкусителната Ирина с идейно-преданата Варвара, хайлайфния Бимби – с високообразования Макс Ешкенази, красивия Стефан Морев – с гръцкия партизанин Зафирис, изискано шлифованата Мария Спиридонова – с бедуиново мургавата Зара и т. н.

¹ Относно чуждите в „Тютюн“ Д. Димов отбелязва, че ги вмъква „в зависимост от нещата, които описва“ (Димов, Д. Изказване отговор за романа „Тютюн“, прочетено по време на обсъждането на книгата в Съюза на българските писатели, 8-13. 02. 1952).